

er Fald nok, saaledes at det meget let kunde lade sig gøre. Forholdene har været saaledes, at man ikke har kunnet enes med Ejerne af Vandkraften om en Sænkning af Vandstanden. Jeg tror, det vil overstige Lodsejernes Evne at faa dette Foretagende udført paa tilfredsstillende Maade, og jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til det Forslag, som blev stillet af det ærede Medlem fra Frederiksværk — denne Sag vedrører jo ikke alene Finansministeren, og jeg antager, at han i dette Tilfælde hovedsagelig vil henholde sig til, hvad hans Kollega, Landbrugsministeren, maatte mene om Sagen —, om, at vi beder Landbrugsministeren om at tage en lille Tur derud for at se paa Forholdene; han vil da kunne raade sin Kollega bedrende nogen anden.

Jeg tillod mig i Fjor under Finanslovbehandlingens at rette en Henstilling om Jagtvæsenet. Det synes mig Synd, at man helt skal udrydde de faa uskyldige Dyr, som findes ude paa Markerne, og det vil jo blive Tilfældet i en meget nær Fremtid, hvis de nuværende Jagtbestemmelser vedbliver at staa ved Magt. Der er jo kun faa Dyr at jagte paa, hovedsagelig de stakkels Harer og Agerhøns, og Jagten paa dem kan umulig være af nogen økonomisk Interesse, om jeg saa maa sige, for Jægerne; tværtimod, den er vist snarere en Udgift for dem. Tilbage bliver altsaa kun den Tilfredsstillelse, det vistnok er for enkelte Folk en Gang om Aaret eller oftere at se sig i Spejl, naar de er kommet i Jagthabitten, se, hvor godt de tager sig ud, og føle, at de i Virkeligheden ligner Oldtidens Nimrod ikke saa lidt. Jeg synes dog, de maa kunne hente denne Tilfredsstillelse, naar de en eller to Dage om Aaret har Lejlighed til at betragte sig selv, og jeg kunde derfor meget ønske, at den højtærede Landbrugsminister tog dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Efter nu at have afleveret disse enkelte Bemærkninger vil jeg gerne have Lov til at talé et Par Ord om det Spørgsmaal, som i indeværende Rigsdagssamling jo ligger os alle særligt paa Sinde, nemlig det Forslag, som for Øjeblikket ligger paa Landstingets Bord, Forslaget til en Forandring af den bestaaende Forfatning. Jeg skal gøre det saa kort, som jeg kan; men

jeg synes, jeg har nogen Grund til at gøre et Par Bemærkninger herom, da jeg vistnok er det eneste Medlem af dette Ting muligvis med Undtagelse af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) — der personlig har overværet Forhandlingerne om Forfatningsforandringen i 1866. Jeg skal ikke nægte, at skønt jeg ikke ventede mig andet end Ulykker, kan jeg godt sige, af den Forfatning, der den Gang blev vedtaget, saa har de Ulykker, den har medført, alligevel i ikke ringe Grad oversteget mine Forventninger. Man vil altsaa forstaa, at det var med uskrømtet Glæde, jeg hilste Fremkomsten af det nu foreliggende Forfatningsforslag, som jeg anser for godt og hvilende paa et sundt Grundlag. Jeg kan i denne Henseende saa fuldstændig slutte mig til de Udtalelser, der faldt i Tingets forrige Møde fra det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup). Men derfor har det netop gjort mig ondt her i Salen i de senere Møder at høre en Del Anker fra forskellige Medlemmer mod flere Bestemmelser i dette Forslag. Det, der i 1866 var den værste Ulykke for den Grundlov, vi hidtil havde levet under; og som vi burde have levet under indtil denne Dag, var ikke det, at man angreb den fra aabnbare Modstanderes Side, men det var det, at dens Venner trættedes ved de idelige Angreb; man begyndte at give efter saa paa eet Punkt, saa paa et andet, som forekom Medlemmer af den daværende Rigsdag af mindre Betydning hver især; men det endte jo med, at det ene med det andet blev til meget væsentlig Skade for Forslaget. Hvis nu de, som kalder sig Venner af Forslaget, skal blive ved paa samme Maade at fremhæve hver især deres større eller mindre Anker mod Forslaget — nogle af dem er sandelig ikke uvæsentlige —, og hvis det skal lykkes at faa disse Anker taget til Følge saa paa eet Punkt, saa paa et andet, er jeg sikker paa, at det ender med, at vi af Forslaget faar et Misfoster, som dets egne Fædre ikke vil kendes ved. Jeg finder navnlig, at det er absolut forkert, at Medlemmer af dette Ting, som selv har stemt for Forslaget uden at fremkomme med Anker imod det, den Gang det var til Forhandling her, nu fremsætter Indvendinger, efter at det er oversendt til